

інформаційного забезпечення, а також формування турів через комп'ютер спрощують організацію поїздок і подорож туристів до місця.

Таким чином, туристичні мотиви, як суттєвий компонент попиту і вибору туристичного продукту, є об'єктом цілої низки впливів, до яких відносять зовнішні чинники, не пов'язані безпосередньо з туризмом.

1. Горіна Г. О. Ринок туристичних послуг: управління розвитком в умовах просторової поляризації: монографія / Г.О. Горіна. – Кривий Ріг : Видавець ФОП Чернявський Д.О., 2016. – 305с.

2. Козубова Н. В. Туристичні послуги як об'єкт ринкових відносин в Україні / Н. В. Козубова // Інноваційна економіка. – 2014. – № 2. – С. 137–143.

ПРИОРИТЕТНІСТЬ РОЗВИТКУ ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Даутова А.В.

Науковий керівник – Брикова Т.М., ст. викладач

Зелений туризм – це відносно новий для України тип відпочинку в сільській місцевості. Однак сьогодні він швидко розвивається та набирає прихильності серед міських жителів та є одним з найперспективніших видів відпочинку у Карпатському, Поліському, Подільському та в інших регіонах.

Сільський зелений туризм – це вид туризму, що передбачає відпочинок у сільських або курортних місцевостях з використанням належно облаштованих садиб та інших закладів розміщення. Для сільських мешканців України цей вид туризму є стимулом для започаткування підприємницької діяльності, що дасть прибуток та підвищить рівень зайнятості населення цього регіону. А також, соціально-економічне значення розвитку сільського зеленого туризму полягає в тому, що він: стимулює розвиток тих господарств, які займаються цим туризмом як видом підсобної діяльності, активізує розвиток місцевої інфраструктури, активізує ринок праці, затримує молодь в селі, зменшуючи потребу у закордонному заробітку, служить охороні туристичних ресурсів, збереженню етнокультурної самобутності. Перспективність розвитку зеленого туризму залежить від туристичних ресурсів країни. Цими ресурсами Україна володіє в достатній мірі.

Слід відмітити, що розвиток цієї індустрії гальмується деякими обставинами, наприклад: політичною та економічною нестабільністю в Україні, невідповідністю деяких туристичних закладів міжнародним стандартам, недостатністю організаційної, матеріальної підтримки суб'єктів підприємства з боку держави та ін. Завдяки багатому приро-

дному потенціалу, наша країна має вагомі об'єктні передумови, щоб увійти до найрозвиненіших у індустрії гостинності країн світу.

Є ряд сильних та слабких сторін розвитку сільського туризму. Сильними сторонами є те, що в Україні дуже багато екологічно-чистих місцевостей, багата флора та фауна, є джерела з мінеральною водою (Нафтуса, Свалява, Поляна Квасова, Моршинське, Трускавецьке, Немирівське), лікувальні грязі, водорощі, ландшафти, заповідники (Медобори, Природний, Рівненський, Черемський), національні парки (Верховинський, Галицький, Зачарований край, Синевир, Цуманська пуша), замки та фортеці (Кам'янецький замок у Кам'янці-Подільському, замок Любарта у Луцьку, замок Паланок у Мукачеві), а також гірськолижні центри. Є перевагою природно-кліматичні умови, традиційна гостинність українців в місцях розміщення туристів, а також дуже багата історія, археологічні пам'ятки та безліч розроблених екскурсійних маршрутів, значний природно-ресурсний та культурно-історичний потенціали.

Але також є і слабкі сторони, такі як: погані дороги, невелика кількість місцевих жителів для роботи у даній сфері, низький рівень розвитку інфраструктури ринку послуг зеленого туризму та соціальної інфраструктури села, недостатня допомога з боку держави, а також неякісне медичне обслуговування сільського населення і мандрівників, недостатність інформатизації та популяризації цього виду туризму серед населення інших країн світу. Також важливою проблемою є тенденція масового потоку сільчан в інші міста, що більш розвинуті в порівнянні з сільською місцевістю і як наслідок, там проживає невелика кількість населення та молоді.

Тому провівши аналіз, важливо зазначити, що для розвитку та успішного функціонування зеленого туризму потрібно створити нормативно-правову базу, яка б сприяла залученню до цього підприємливих людей. Розвиток туризму може стати одним із пріоритетних напрямів розвитку економіки держави, важливим джерелом наповнення бюджету та створення робочих місць в сфері обслуговування, а згодом і транспортної мережі, медицини, які зможуть забезпечити роботу випускникам вищих навчальних закладів. А також удосконалення сільської інфраструктури, житлового фонду, комунального облаштування місцевих територій та підвищення культурно-освітнього рівня сільського населення.

Приїзд туристів сприятиме більшому піклуванню, а відповідно і кращому збереженню культурних та історичних пам'яток регіонів. Він може бути забезпечений шляхом: надання належних та комфортних умов проживання у сільській місцевості, збільшення об'єму фі-

нансування розвитку, удосконалення системи управління в туристичному секторі.

Таким чином, пріоритетність розвитку зеленого туризму зумовлена такими обставинами, як один із стимулів малого підприємництва, яке є важливим для оздоровлення економіки аграрних районів України та вирішення проблеми з робочими місцями. Завдяки збереженій етнокультурній самобутності історичних країв нашої держави, яка виступає ексклюзивною, міжнародно-туристичною, конкурентною перевагою, а також завдяки великій кількості природних заповідників і національних природних парків тощо, зелений туризм в Україні має всі передумови для свого розвитку у майбутньому.

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Верба Н.О.

Науковий керівник – Богдан Н.М., д-р екон. наук, доцент

Протягом останніх десятиріч туристична сфера перетворилася на одну з найбільш прибуткових галузей світової економіки. Для регіонів України туризм відіграє істотну роль у соціально-економічному розвитку територій та стимулює збереження наявних у регіоні туристичних ресурсів. Метою розвитку туризму в Україні та її регіонах є створення сприятливого організаційно-правового та економічного середовища для розвитку цієї сфери на основі ефективного використання природних ресурсів та історико-культурного потенціалу України й забезпечення її соціально-економічних інтересів і екологічної безпеки.

Формування стратегії розвитку туризму в регіоні сприятиме відтворенню духовних і фізичних сил людей, збереженню історичної спадщини, розвитку і зближенню культур, створенню нових робочих місць, поліпшенню якості життя населення.

Вагомий внесок у дослідження теоретико-методичних засад стратегії розвитку туристичних ресурсів в регіонах зробили такі відомі автори, як: О. Александрова, О. Бейдик, М. Блага, М. Борушак, З. Герасимчук, В. Гетьман, В. Грицевич, О. Дудкіна, В. Кифяк, В. Мацола, О. Марченко, С. Кузик та інші. Проте, деякі важливі аспекти формування стратегії розвитку туризму у регіональному розрізі потребують подальшого дослідження.

Формування стратегії розвитку туризму доцільно почати з визначення місії, яка повинна відображати специфіку регіону та виступати як пріоритетний орієнтир, що відображає спрямованість діяльності. Місія повинна спиратися на ключову ідею розвитку в цілому.